

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Compagnie internationale pour la vente à distance (CIVAD) SA

Strona pozwana: Receveur des douanes de Roubaix, Directeur régional des douanes et droits indirects de Lille, Administration des douanes

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal d'instance de Roubaix — Wykładnia art. 236 ust. 2 akapit drugi i trzeci rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Wniosek o zwrot ceł antydumpingowych uiszczonych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2398/97 z dnia 28 listopada 1997 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu (Dz.U. L 332, s. 1), uznanego później za nieważne — Bezprawność jako wypadek siły wyższej — Chwila powstania obowiązku zwrotu należności celnych

Sentencja

- 1) Artykuł 236 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny w brzmieniu zmienionym na mocy rozporządzenia (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. należy interpretować w ten sposób, że niezgodność rozporządzenia z prawem nie stanowi przejawu siły wyższej w rozumieniu tego przepisu, pozwalającej na przedłużenie trzyletniego terminu, w którym importer może wystąpić o zwrot należności celnych uiszczonych w oparciu o to rozporządzenie.
- 2) Artykuł 236 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 w brzmieniu zmienionym na mocy rozporządzenia (WE) nr 2700/2000 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie zezwala krajowym organom celnym na dokonanie z urzędu zwrotu ceł antydumpingowych pobranych zgodnie z unijnym rozporządzeniem na tej podstawie, że Organ ds. Rozstrzygania Sporów uznał, iż rozporządzenie to jest niezgodne z porozumieniem o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie tariff celnych i handlu z 1994 r., zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994).

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 czerwca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (ANAFE) przeciwko Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

(Sprawa C-606/10) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 — Wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) — Artykuł 13 — Obywatele państw trzecich posiadający tymczasowy dokument pobytowy — Uregulowanie krajowe zakazujące ponownego wjazdu tych obywateli na terytorium państwa członkowskiego, które wydało tymczasowy dokument pobytowy w braku wizy uprawniającej do ponownego wjazdu — Pojęcie „wizy uprawniającej do ponownego wjazdu” — Wcześniejsza praktyka administracyjna zezwalająca na ponowny wjazd bez wizy uprawniającej do ponownego wjazdu — Konieczność przepisów przejściowych — Brak)

(2012/C 227/04)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (ANAFE)

Strona pozwana: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 5 ust. 4 lit. a) i art. 13 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s.1) — Uregulowanie krajowe zakazujące obywatelom państw trzecich, posiadającym tymczasowy dokument zezwalający na pobyt na terytorium państwa członkowskiego, które wydało ten dokument, ponownego wjazdu, w braku wizy uprawniającej do ponownego wjazdu wydanej przez władze konsularne lub prefekturalne — Pojęcie „wizy uprawniającej do ponownego wjazdu” — Dopuszczalność przepisów przejściowych na rzecz takich obywateli, którzy opuścili terytorium państwa członkowskiego — Zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań

Sentencja

- 1) Normy dotyczące odmowy wjazdu obywateli państw trzecich, przewidziane w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób

przez granice (kodeks graniczny Schengen), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 81/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 stycznia 2009 r., znajdują również zastosowanie do podlegających obowiązkowi wizowemu obywateli państw trzecich, którzy przez granice zewnętrzne obszaru Schengen zamierzają ponownie wjechać do państwa członkowskiego, które wydało im tymczasowy dokument pobytowy, nie wjeżdżając przy tym na terytorium innego państwa członkowskiego.

- 2) Wykładni art. 5 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 562/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 81/2009, należy dokonywać w ten sposób, że państwo członkowskie, które wydało obywatelowi państwa trzeciego wizę uprawniającą do ponownego wjazdu w rozumieniu tego przepisu nie może ograniczać wjazdu na obszar Schengen wyłącznie do punktów odprawy na swoim terytorium krajowym.
- 3) Zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań nie wymagają, by przewidziano przepisy przejściowe dla obywateli państw trzecich, którzy opuścili terytorium państwa członkowskiego, posiadając jedynie tymczasowe dokumenty pobytowe wydane w trakcie rozpatrywania pierwszego wniosku o dokument pobytowy lub wniosku o nadanie statusu uchodźcy, i pragnąc ponownie wjechać na to terytorium po wejściu w życie rozporządzenia nr 562/2006, zmienionego rozporządzeniem nr 81/2009.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 czerwca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Waldemar Hudziński przeciwko Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Jarosław Wawrzyniak przeciwko Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

(Sprawy połączone C-611/10 i C-612/10) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 14 pkt 1 lit. a) oraz art. 14a pkt 1 lit. a) — Artykuły 45 TFUE oraz 48 TFUE — Praca tymczasowa w innym państwie członkowskim niż państwo, na którego terytorium praca jest zwykle wykonywana — Świadczenia rodzinne — Właściwe ustawodawstwo — Możliwość przyznania świadczeń na dziecko przez państwo członkowskie, w którym praca tymczasowa jest wykonywana, które nie jest jednak państwem właściwym — Zastosowanie zasady prawa krajowego zapobiegającej zbiegowi praw wykluczającej takie świadczenie w przypadku pobierania porównywalnego świadczenia w innym państwie)

(2012/C 227/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Waldemar Hudziński (C-611/10), Jarosław Wawrzyniak (C-612/10)

Strona pozwana: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (C-611/10), Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (C-612/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 14a ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. L 149, s. 2) — Określenie właściwego ustawodawstwa — Prawo pracownika migrującego do otrzymywania w państwie członkowskim, w którym pracuje świadczeń rodzinnych za dzieci zamieszkujące w państwie członkowskim pochodzenia — Sytuacja osoby prowadzącej działalność na własny rachunek w państwie członkowskim pochodzenia, która przez okres czterech miesięcy była zatrudniona jako pracownik najemny w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Artykuł 14 ust. 1 lit. a) oraz art. 14a pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby nieposiadające właściwości na podstawie tych przepisów państwo członkowskie przyznało świadczenia na dziecko w oparciu o swoje prawo krajowe na rzecz pracownika migrującego wykonującego pracę tymczasową na jego terytorium w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawach przed sądem krajowym, w tym jeżeli zostało ustalone, po pierwsze, że skorzystanie ze swobody przepływu przez pracownika nie spowodowało dla niego żadnej niekorzyści pod względem prawnym, ponieważ zachował prawo do świadczeń rodzinnych o tym samym charakterze we właściwym państwie członkowskim, oraz po drugie, że ani pracownik, ani dziecko, w odniesieniu do którego zwrócono się o przyznanie świadczenia, nie mają miejsca zwykłego pobytu w państwie członkowskim, w którym praca tymczasowa była wykonywana.
- 2) Postanowienia traktatu FUE z dziedziny swobodnego przepływu pracowników należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu w sytuacji takiej jak rozpatrywana przez sąd krajowy zasady prawa krajowego takiej jak zasada wynikająca z § 65 Einkommensteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym) w zakresie, w jakim prowadzi ona nie do zmniejszenia kwoty świadczenia o wysokość kwoty świadczenia porównywalnego pobieranego w innym państwie, ale do wykluczenia tego świadczenia.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.